

ADVENTI MESEKALENDÁRIUM

Minden napra egy mese

I. A DIDERGŐ KIRÁLY

Mese, mese, mátká, pillangós határba:
Volt egyszer egy király Nekerese országba.
Nevenincs királynak nagy volt a bánata,
Csupa siralom volt éjjele, nappala.
Hideg lelte-rázta, fázott keze-lába.
Sűrű könnye pergett fehér szakállába:
"Akármint csinálók, reszketek és fázom,
Hiába takargat aranyos palástom!
Aki segít rajtam: koronám, kenyerem
Tőle nem sajnálom, véle megfelezem!"

Százegy kengyelfutó százket felé szaladt,
Tökszárdudát fújtak minden ablak alatt:
"Ki tud orvosságot a király bajáról,
Hol az a bölcs ember, aki jót tanácsol?"
Adott is ezer bölcs ezeregy tanácsot.
De együtt se ért az egy falat kalácsot.
Didergő királynak csak nem lett melege,
Majd megvette szegényt az Isten hidege.
Körmét fúvogatta, keserűn köhintett,
Bölcs doktorainak bosszúsan legyintett:
"Bölcsekkel az időt ne lopjuk, azt mondom,
Hívjátok elő az udvari bolondom!"

"Hallod-e, te bolond, szedd össze az eszed,
Adj nekem tanácsot, akárhonnán veszed."
"Teli van énnálam ésszel a szelence:
Hideg ellen legjobb a meleg kemence.
Gyűjtass be csak, komám" - nevetett a bolond,
S nevetett köntösén a sok arany kolomp.

Kergeti a király ki a sok léhűtőt:
Hozzák fülönfogva az udvari fűtőt!
"Hamar cédrusfával a kandallót tele,
Urunk-királyunknak attól lesz melege!"
Nagy volt a kandalló, akár egy kaszárnya,
El is égett benne vagy száz cédrusmáglya.
Sergett is a király előtte, megette,
Utoljára mégis csak azt dideregte:
"Fűtsetek, mert megvesz az Isten hidege,
Már a szakállam is csak úgy reszket bele!"

Nyöszörög a fűtő: "Felséges királyom,
Életem-halálom kezedbe ajánlom,
Most dobtam bele az utolsó forgácsot,
Jó lenne hívatni az udvari, ácsot!"

Nekibúsult erre a didergő király,
Szigorú parancssal a kapuba kiáll:
"Vágjátok ki kertem minden ékességét,
A szőlő szőlőnek arany venyigéjét,
A mosolygó almát, a csengő barackot,
Hányjatok a tűzre minden kis harasztot!
Széles ez országban amíg erdőt láttok,
Kandallóm kihúlni addig ne hagyjátok.
Jaj, mert mindjárt megvesz az Isten hidege,
Csak úgy kékelik már az ajkam is bele!"

Csattognak a fejszék, sírnak erdők, berkek,
Recsegnek, ropognak a gyümölcsös kertek.
Sok lakójuk fejét bujdosásnak adta,
Fészkit ezer madár jajgatva siratta.
A rengeteg fákból egy szál se maradt ott,
Aranyos kandallón mind elparazzallott.
Didergő királynak de minden hiába,
Nyögve gubózik be farkasbőr bundába:
"Fűtsetek, mert megvesz az Isten hidege,
Csak egy fogam van már, az is vacog bele!"

Nekereseországban van is nagy kopogás,
Ripegés-ropogás, siralom, zokogás.
Dolgozik a csákány, fűrész, balta, horog -
A király ajtaja egyszer csak csikorog.
Betipeg egy lányka, icike-picike,
Gyöngyharmat tündöklik lenvirágszemibe.
Az ajaka kláris, a foga rizskása,
Csacsog, mint az erdő zengő muzsikása:

"Ejnye, de rossz bácsi vagy te, király bácsi!"
Megfordul a király: "Ácsi, kislány, ácsi!
Azt se tudom, ki vagy, soha se láttalak,
Mért haragszol reám? Sohse bántottalak!" -
Kerekre nyitotta a csöppség a szemét:
"Minek szedetted le a házunk tetejét?
Hó is hullongázik, eső is szemezik,
A mi padlásunkra az most mind beesik;
Elázik a bábum kimosott ruhája,
Vasárnap délután mit adok reája?"

Mint amikor nap süt a jeges eresze,
A király jégszíve harmatot eresztve.
Szemében buggyan ki szívének harmatja,
Szöghaját a lánynak végigsimogatja:
"Ne félj, a babádat ruhátlan nem hagyom,
Bíborköntösömet feldarabolatom.
Bársonyrokolyája, selyem főkötője,
Lesz ezüstkötője, aranycipellője!"

Most már meg a kislány mondta azt, hogy "ácsi!
Mégiscsak jó bácsi vagy, te király bácsi!"
Örömeben ugrált, tapsikolt, nevetett -
S didergő királynak nyomban melege lett!
A tükörablakot sarokra nyitotta,
Városa lakóit összekurjantotta:
"Olyan meleg van itt, hogy sok egymagamnak,
Juttatok belőle, aki fázik, annak!"

Tódult is be nyomban a sok szegény ember,
A márvány-téglákon nyüzsgött, mint a tenger.
Ki is szorult tőlük király a konyhára,
Rájuk is parancsolt mindjárt a kuktákra:
"Asztalt teregetni, ökröt sütögetni,
Fussatok a hordót csapra ütögetni,
Ily kedves vendég még nem járt soha nálam,
Mint a saját népem - nagy Meseországban..."

2. A MIKULÁS KESZTYŰJE

Hol volt, hol nem volt egyszer egy ugrifüles nyuszika. Egy hideg téli napon sétálgatott az erdőben, ahogy ballag egyszer csak valami fekete dolgot látott meg az ösvényen. Közelebb ment és megszemlélte mi az.

– Valami szőrös, és fekete!

Jobban szemügyre vette és akkor látta, hogy nem volt az más, mint egy kesztyű.

– Nohát egy kesztyű! Ugyan ki veszíthette el?!

– Én tudom! A Mikulás járt erre, bizonyára Ő hagyhatta el. – kiáltott le a fáról a szarka.

– Szegény Mikulás kesztyű nélkül, a nagy hidegben nem tudja elvinni az ajándékokat a gyerekeknek. Majd én elviszem neki! – mondta a nyulacska.

– De az erdőn keresztül vezet az út a Mikulás házához és az erdőben ott lakik a róka, és a farkas is.

– Jajj azoktól én nagyon félek!

– Egyet se búsulj Füleském, súgok neked egy varázsigét ha ezt elmondod, és bukfencelsz egyet azzá változol amivé csak akarsz. Jól jegyezd meg! Béka lába, egér farka, kutya szőre tarka-barka, illa-berek, nádak-erek, -itt most azt mond amivé változni szeretnél-, és ne feledd a bukfencet!!

– Köszönöm szarka néni! Már indulok is! Nem felejttem a bukfencet!

A nyuszika a kesztyűvel vidáman ballagott az erdőben.

A bokrok mögül egy éhes róka figyelte a nyulacskát.

– Nini egy jó kövér nyuszika! Ha közelebb ér elkapom.

– Jajj ott a róka! Látta meg a Rókát a nyulacska. Gyorsan átváltozom farkassá.

– Béka-lába, egér-farka, kutya szőre, tarka-barka. Illa-berek nádak-erek, én most ordas farkas legyek! És egy nagyot bukfencelt, épp idejében, mert a róka ráugrott, be akarta kapni.

– Jajj, bocsánat farkas bácsi! – mondta a róka, mikor a farkassá változott nyuszira ugrott. Ijedten iszkolt el az erdőbe.

A nyuszika elmondta a varázsigét és visszaváltozva futott tovább az úton.

Amint tovább haladt egy farkas kukucskált ki a fák mögül.

– Nini egy szép kövér nyulacska! Ha közelebb ér, elkapom!

– Jajj a fa mögül leselkedik egy farkas, vette észre a nyulacska. Gyorsan átváltozom medvévé!

– Béka lába, egér farka, kutya szőre tarkabarka, illa-berek, nádak-erek, én most tányértalpas mackó legyek! – És egy nagyot bukfencelt. Épp idejében mert a farkas el akarta kapni.

– Jajj bocsánat, mackó bácsi! – mondta a medvévé változott nyulacskának a farkas, és iszkolt vissza az erdőbe.

A nyuszika elmondta a varázsigét és visszaváltozva futott ki az erdőből.

Hamarosan oda is ért a Mikulás házához, bekopogtatott.

– Mikulás bácsi elhoztam a kesztyűdet amit elhagytál az erdőben!

– Nahát, én már mindenütt kerestem! De bátor nyulacska vagy Füles!

Köszönöm! Most már elindulhatok a gyerekekhez!

– Füles, fogadd el ezt a finomságokkal teli csomagot, jótettedért!

És a Mikulás bácsi egy hatalmas csomagot adott Fülesnek, tele édességgel. A nyulacska megköszönte és vidáman dalolva futott hazáig. Szerencsére akkorra már a róka és a farkas is otthon várta a Mikulást, így a nyuszika hamar hazaért.

Vidáman énekelte a kedvenc dalát... Hull a pelyhes fehér hó...

3. MIKULÁS BÁCSI CSIZMÁJA

A hófehér, szikrázó országúton, ami az eget összeköti a földdel, s ami fölött úgy szálldosnak a csillagok, mint a falevelek, egy nagyon öreg, jóságos arcú bácsi haladt lefelé. Az út két szélén álldogáló, hólepte fák összesúgtak mögötte:

– Viszi már a jó öreg Mikulás a sok ajándékot!

Mert bizony ő volt az, a jó gyerekek öreg barátja, aki akkorákat lépdel csizmáiban, hogy egyetlen éjszaka bejárja a világ összes városait és falvait. S akinek puttyonyából sohasem fogy ki az édesség, jut abból minden jó gyerek cipőjébe.

Most is alig lépett hármát-négyet, már lent volt a földön, és körülnézett, hogy melyik ablakban talál gyerekcipőt. Ahogy nézdegélt, észrevette, hogy valaki alszik az utcai padon. Odament hát hozzá, hogy megnézzze, ki lehet az a szegény, aki ilyen hideg téli éjszakán az utcán húzza meg magát. Egészen föléje hajolt, és bizony majdnem elsírta magát a jóságos öreg.

Megismerte az alvót. Sok-sok évvel ezelőtt cukrot és csokoládét vitt neki, s másnap még az égbe is fölhallatszott, ahogy nevetett örömeiben. De ez már régen volt, azóta felnőtt ember lett kis barátjából, s íme, most itt fekszik a hideg, decemberi éjszakában.

Nem sokáig gondolkodott Mikulás bácsi, levette puttyonyát, és megtöltötte az alvó zsebeit csokoládéval és mogyoróval. Aztán piros köpenyét is ráterítette, hogy ne fázzon, s mikor észrevette, hogy milyen rosszak a cipői, levette mérföldjáró csizmáit, és ráhúzta a szegény ember lábára. Aztán szomorúan és mezítláb ment tovább, hogy elvigye ajándékait a gyerekeknek.

S amíg a jó öreg Mikulás vándorolt a messzi városokban, az alvó ember álmodni kezdett a piros köpeny alatt. Azt álmodta, hogy ismét gyermek lett, puha paplan alatt alszik, s cipői cukorral telerakva ott állnak az ablakban.

S míg álmodott, az útszéli, kopár fák föléje hajoltak, és megvédték a szélről, a csillagok pedig egészen föléje szálltak, és simogatva melegítették az arcát.

– Álmodj, csak álmodj! – susogták a fák, zizegték a csillagok.

S ő álmodott. Álmában elmúlt az éjszaka, szép, világos reggel lett, s annyi cukor és csokoládé került elő cipőiből, hogy az asztalt is telerakhatta vele. Milyen boldog volt álmában, istenem, milyen boldog! A fák és a csillagok mondogatták is egymásnak:

– Csak föl ne ébredjen, míg ki nem tavaszodik...

De véget ért az álom, és véget ért az éjszaka, s a szegény ember csodálkozva látta magán a köpenyt és a csizmát. S mikor a zsebébe nyúlt, azt hitte, a tündérek játszanak vele, azok töltötték meg ennyi jóval a zsebeit. Hát még mekkora lett csodálkozása, mikor a cukor és a mogyoró mind pénzzé változott zsebeiben. Csengő aranypénz lett valamennyiből, s most már vehetett házat, ruhát magának, s olyan lett az egész élete, mint az álom. Úgy nevetett megint, mint gyerekkorában.

Mikulás bácsi boldogan hallgatta a nevetést. S a tündérek hiába kérdezték a jó öreget, miért jött vissza mezítláb a földről. Mikulás bácsi nem felelt, csak szelíden belemosolygott hófehér szakállába.

4. JÖN A MIKULÁS

Azon a télen korán leesett a hó. A Nyuszi elgondolkozva ballagott az erdőszélen, a kopasz bokrok mentén, és éppen arra gondolt, hogy egy csöppet sem szereti a havat. A hó alól olyan nehéz kikaparni az ennivalót, elbújni is alig-alig lehet, márpedig egy Nyuszi életében gyakran előfordul, hogy rejtőzködni kell.

A hó világos volt, a Nyuszi gondolatai meg sötétek. Egyszer csak zajt hallott, megállt, hegyezte a két tapsifülét. Mi ez a zaj? Valami pattog... Beleszimatolt a levegőbe: füstöt érzett. Egy kicsit félt a Nyuszi, de kíváncsisága legyőzte a félelmet, s indult arrafelé, ahonnan a zajt hallotta. Egy vén tölgyfa alá ért. A tölgyfa alatt Barna Mackó szorgoskodott, tüzet rakott éppen, pattogtak a tűzre rakott száraz gallyak, vékony kis füstcsík szállt a magasba.

- Jó napot, Barna Mackó! – köszönt a Nyuszi. – Látom, tüzet raksz. Minek az a tűz?
- Jó napot, Nyuszi! Hogy minek a tűz? Ma este jön a Mikulás, remélem, ajándékot is hoz majd. Lehet, hogy fájni fog a lába, gondoltam, hadd melegítse meg a tűznél... És ha már ég a tűz, főzök neki egy kis levest. Mondd csak, nem adnál a Mikulás-levesbe egy-két káposztalevélkét?
- Szíves örömet – mondta a Nyuszi –, hazaszaladok érte!

Ugrott a Nyuszi, futott a káposztalevélért. Mire visszatért a tölgyfa alá, fényesen égett a tűz, és Barna Mackó mellett Mókus ugrándozott.

- Én makkocskát hoztam a Mikulás-levesbe! – kiáltotta, mikor meglátta Nyuszit. – Nagyon finom lesz ez a leves!
- Magam is úgy gondolom – mondta a Nyuszi, és beledobta a káposztaleveleket a csuporba, melyet Barna Mackó a tűz fölé akasztott.
- Szóljunk az Őzikeknek is! Mókus, ugrándozz el Őzikeért!

Mókus fürgén pattant, ugrott egyik ágról a másikra, és hamarosan visszatért Őzikevel.

- Illatos füvecskét hoztam a Mikulás-levesbe! – mondta Őzike. – A Kisróka még nincs itt?
- A Kisróka semmit sem tud hozni a Mikulás-leveshez – morgott Nyuszi. – Ne is hívjuk ide!
- De bizony idehívjuk! – mordult föl Barna Mackó. – Idehívunk mindenkit az erdőből is, a mezőről is, akár tud hozni valamit a Mikulás-levesbe, akár nem! Meghívjuk Kisrókát, Mezei Egeret, Kisfarkast, Kismadarat; bízd csak rám, Nyuszi, tudom én, hogy a Mikulás még a meleg levesnél is jobban szereti, ha együtt várunk rá itt a tűz körül!

Nyuszi megbillentette a bal fülét:

- Ahogy akarod, Barna Mackó! Te raktad a tüzet, te kavarod a levest, te hívd meg a vendégeket is.

Az erdei apróságok hamarosan mind megérkeztek: Egérke búzát hozott a Mikulás-levesbe, Kismadár fenyőmagot, Kisróka és Kisfarkas meg sok-sok száraz gallyat gyűjtött, hogy minél fényesebben égjen a tűz.

És a fényes tűz körül ülve akkor este együtt várták a Mikulást.

5. SZENT MIKLÓS LEGENDÁJA

Élt egyszer régen Myra városában sok-sok száz évvel ezelőtt egy öreg pap. Szálfa termete volt, kicsit kopaszodott, fehér szakálla göndörödött, és mindig mosolygott a szeme. Piros ruhában járt, mert ő volt a város püspöke. No, hát ennek az öregembernek ezt a szép piros ruháját mindig belepte a port, mert nagyon szeretett sétálni a városban. Ismerte is mindenki, és tisztelte nagyon. Ha meglátták, még a kikötőben kártyázó vén tengerészek is felálltak, és mélyen meghajoltak előtte.

– Halljátok-e barátaim – mesélte az egyik – én voltam az a tengerész, akit Miklós püspök harminc esztendővel ezelőtt kimentett a háborgó tengerből. Utánam ugrott, pedig másik hajón volt, s úgy emelt ki a hullámokból, mint a csepp gyermeket. Meg se kottyant neki... Meg még a hajónk árbócat is megjavította egykettőre aztán. Én mondom nektek csoda volt az, igazi csoda. Ember még olyan háborgó vízből elevenen ki nem jött, a hajó meg máskülönben szétzúzódott volna a sziklákon, ha nincs ott Miklós pap – mer’ akkor még az volt, fiatal pap... no, hát, áldja meg az Isten érte... Ilyeneket, meg még más csudákat is meséltek róla.

Egyszer Miklós püspök éppen esti sétájára indult. Így tette ezt már régóta, nap mint nap. A kolostor szomszédságában állt egy szegényes ház. Ismerte is az öreg pap a ház gazdait. Három szép leányka lakott ott az apjával. Hát most nagy sírás-rívás, vita hangjai szűrődtek ki az ablakon. Megállt, meghökkenve, ilyet még innen sose hallott.

„Istenem, bocsásd meg bűnömet, csúf dolog a hallgatóság, tudom jól, de csak meg kell tudjam, mi a baj?” – gondolta magában, avval megállt és figyelt erősen.

– Jaj, apám, adj el engem rabszolgának, ismernek a gazdagok, tudják, jó dolgos lány vagyok. Megvesznek jó pénzért, nem kell éhezned a testvéreimmel – sírt a legöregebb leány.

– Apám, ne hallgass rá! Vőlegénye van. Menjen férjhez a nővérem. Engem adj el, bírom a munkát, tudja mindenki! – zokogta a középső.

– Csítt, apám, ne hallgass rájuk. Én vagyok a legfiatalabb. Értem adják a legtöbb pénzt, engem adj el! Jó rabszolga leszek. Talán sok év múlva még ki is válthatom magam. Értem nem sír senki – hallotta Miklós püspök a legfiatalabb leánykát.

Azt már nem hallotta az öreg püspök, mit mondott a lányok apja, mert nyakába szedte hosszú lábait, s inalt vissza a kolostorba. Gyorsan előkotorta az aranyakat, amiket a minap kapott egy jólelkű adakozótól, s már futott is vissza. Világéletében remekül célzott. Hopp! A harisnyába bugyolált aranyak beröpültek az ablakon és éppen a lányok lába elé pottyantak. Miklós püspök meg elillant onnan, mintha ott se lett volna. A lányok elhúlten nézték a csörömpölő harisnyát. Mi lehet ez? Nézték, bontogatták... uramfia, arany! Valódi arany! Sikkantottak boldogan.

– Csoda! Valódi csoda! Istenem, hála legyen neked, megmenekültünk!

Csak apjuk, az öreg tengerész csóválta a fejét. Futott ki gyorsan, lépett ki a házból. Nézett körbe. Ni csak! Mintha a kolostor kapujában villant volna egy pillanatra valami piros köpönyeg... Könnybe lábadt a vén hajós szeme.

A jó öreg Miklós püspök. Aki mindig csak ad. Ad az éhezőknek. Ad a szűkölködőknek. Ad a bajban levőknek. Istenem, add áldásodat öreg szolgádra, mi pedig hálát adunk neked óérte!

A lányok aztán szépen sorban férjhez mentek, éltek boldogan, lett sor gyerekük. Sose éheztek többet. Még unokáik is ismerték Miklós püspököt.

Úgy mesélték, a jó püspök lelkét angyalok vitték a mennyországba. És azóta is igencsak jól tud célozni. Gondoljátok csak el! Hány csizmába röpíti ajándékait esztendőről esztendőre.

6.

A KISLÁNY, AKI
VIRGÁCSOT KÉRT A MIKULÁSTÓL

A domb tetején, egészen felül, ahol, ha tovább mész, már remekül gurul lefelé a bringád, na, pont ott van a Szivárvány Óvoda. Ebbe az oviba járt egy kislány, Johanna, akit mindenki csak Hannának hívott. Bár éppenséggel hívhatták volna az egész nevén is, Johannának, hiszen jó is volt meg Hanna is. Ő volt a legjobb kislány az egész Szivárvány óvodában.

Már kiscsoportos korában is gyönyörűen tudott köszönni. Mindig kezet mosott evés előtt. Sosem vette el a csoporttársai játékait, s mindig, mindenkinek segített, ha tudott. Hosszú, fekete hajából egyszer sem veszett el a hajgumija, sem a csattja, csodálkoztak is rajta a többi kislányok anyukái, hogy lehet valaki ilyen ügyes.

Hanna csendes volt, de sokat mosolygott s szinte minden nagycsoportos a barátjának mondta, kivéve Matykót. Matykó ki nem állhatta Hannát, s ha tehetette meghúzta a haját, összedöntötte a nagy, papírkockákból épített tornyát. Sőt, egyszer még szánt szándékkal ráborította a festékes vizet Hanna képére, amin a szép piros virágok csúnya, barna pacává változtak azonnal. Hanna nagyon szomorú volt. Matykó pedig, hiába büntették meg, szinte dagadt a büszkeségtől. Széles vigyorral mesélte délután a barátainak, hogyan pityeredett el Hanna a szétmaszatolt festménye láttán.

Egy novemberi délután Hanna összeszedte minden bátorságát és odament Matykóhoz, majd így szólt:

- Szia Matykó. Te vagy a legrosszabb gyerek, akit ismerek. Taníts meg engem is, hogyan kell rossznak lenni.

Matykó csodálkozva nézett Hannára, majd megvakarta rövidre nyírt, vörös haját:

- Hát, ebben éppen segíthetek. Bár nem tudom, miért akarsz rossz lenni, hiszen te vagy az óvó nénik kedvence. Azt hiszed, olyan jó büntetésben lenni?

- Én nem tudom, csak annyit, hogy rossz akarok lenni. Kérlek, segíts nekem! - kérlelte Matykót Hanna.

- Hát nem bánom, - vigyorgott a kisfiú szélesen, hogy az összes fehér foga látszott a szájában - de akkor meg kell ígéred, hogy cserébe mindig odaadod a csokiöntetes piskótád felét, ha az van ebédre. És elpakolod helyettem az építőkockákat, ha rendrakási idő van.

- Rendben. - bólintott Hanna - De akkor aztán tényleg, igazán rossznak kell lennem.

- Az leszel, ne aggódj! - mondta Matykó miközben komoly képet vágva kézen fogta Hannát.

Attól a naptól kezdve Hannára rá sem lehetett ismerni. Nem segített sem az óvó néniknek, sem a kisebb gyerekeknek, folyton elvette a csoporttársai játékait, szaladgált a folyosón, toporzékolva hisztizett és a hajgumijait is folyton elvesztette. Matykó csillogó szemekkel figyelte, hogyan lökte fel Hanna Norcit az udvaron, hogy előbb jusson a futóbiciklihez és milyen pimaszul grimaszolt az óvó néninek, aki büntetésből végül sarokba állította.

Miután letelt a büntetés, Hanna és Matykó együtt mentek be az udvarról az öltözőbe. A kisfiú vigyorogva húzta le méreg zöld sapkáját a fejéről, majd oldalba lökte Hannát. Hanna sem volt rest, azonnal belerúgott Matykó bokájába, aki válaszként rögtön Hanna haját kezdte tépni. Jutka óvó néni és Vikus néni, a dadus gyorsan ott termettek és szétválasztották az egymást tépő két gyereket, majd Jutka néni így szólt:

- Hanna, Matykó, most már elég legyen. Vetkőzzetek le gyorsan és gyertek velem, ezt nem lehet így folytatni!

Hanna nagyon megrémült az óvó néni szigorú hangjától, s Matykó is kicsit megijedt, vajon mi fog történni ezután. Jutka óvó néni leültette a két nagycsoportost magával szemben és megkérdezte:

Hanna nagyon megrémült az óvó néni szigorú hangjától, s Matykó is kicsit megijedt, vajon mi fog történni ezután. Jutka óvó néni leültette a két nagycsoportost magával szemben és megkérdezte:

- Hanna, mond meg nekem kérlek, mi történt veled az utóbbi időben? Te voltál a legjobb kislány a Szivárvány Óviban, s most olyan rossz vagy, hogy rád sem lehet ismerni.

Hanna lehajtotta fekete copfos fejét, majd elkezdett szipogni.

- Rossz akartam lenni. - suttogta.

- Na, de miért? - kérdezte az óvó néni csodálkozva.

- Mert aki rossz, annak virgácsot hoz a Mikulás. És én virgácsot szeretnék kapni. Jó sok virgácsot. - válaszolta Hanna még mindig pityeregve.

- De miért szeretnél virgácsot kapni? - simogatta meg Jutka óvó néni Hanna fejét.

- Mert az fából van és be lehet vele gyújtani. Most minden jó, amivel be lehet gyújtani, mert nagyon hideg van. És Zsuzska, Rékus, Bencus meg Timike fáznak reggel mikor felkelünk. Meg én is fázom, de nem mondom anyának, mert ő mindig olyan szomorú. És ő is fázik. - magyarázta Hanna az óvó néninek, aki Matykóval együtt csendben, de figyelmesen hallgatott.

- Szóval Hanna te inkább virgácsot szeretnél, hogy hazavihesd a testvéreidnek, mint csokimikulást, amit megehetnél? - kérdezte az óvó néni végül mosolyogva.

- Igen. - válaszolt Hanna. - Inkább a virgácsot.

Másnap reggel minden gyerek ünneplőbe jött az óvodába, izgatottan várták a Mikulás érkezését. A nagyszakállú, piros kabátos Mikulás a reggeli után meg is érkezett a Szivárvány Óvoda nagycsoportjába s minden gyereknek átadott egy csodaszép, zörgő, piros papírba csomagolt, csokoládé mikulást. Mikor Hannára került a sor, a kislány csalódottan fogta kezébe az ajándékot, de megköszönte és már épp indult volna a helyére, mikor a Mikulás megkérdezte:

- Ej, Hannácska, hát nem örülsz az ajándéknak?

- De, nagyon szép, csak én igazából virgácsot szerettem volna. - válaszolta Hanna elpirulva.

- Virgácsot? - kérdezte mosolyogva a Mikulás - Dehát virgácsot én csak rossz gyerekeknek viszek.

- Én rossz voltam. - válaszolta Hanna - A lehető legrosszabb. Matykó segített.

- Nem Hanna, nem voltál rossz. Mindent tudok ám! Gyere, mutatok neked valamit! - mondta a Mikulás, kézen fogta Hannát és az ablakhoz vezette. - Nézz csak ki. Látod ott azt a nagy kocsi? Ma kivételesen azzal jöttem szán helyett. A szánon nem fért volna el az a sok tűzifa, amit, miután odaadtam az ajándékaitokat, elviszek hozzátok. Te mindent megtettél azért, hogy a testvéreid ne fázzanak. Még a csokoládéről is lemondtál volna érte, pedig tudom, hogy mennyire vártad, hogy idén is hozzak neked. Aki ilyet csinál, az nem rossz gyerek. Így megérdemli a csokoládét és mellé még azt is, amit kért. Sok-sok fát a családjának télire.

A Mikulás visszakísérte Hannát a többi nagycsoportos közé. Mindenki nagyon örült a finom csokoládénak, de Hanna mosolygott minden gyerek közül a legboldogabban, hiszen nem csak ajándékot kapott a Mikulástól, de végre újra jó lehetett. A legjobb kislány a Szivárvány óvodában.

7. A KIS HÓTÜNDÉR

Egyszer volt, hol nem volt, messze valahol Jégországban élt egyszer egy Hókirálynő és sok-sok apró hótündér. A Jégpalotában, ahol éltek, főleg télen nagy volt a sürgés-forgás. Ilyenkor bizony nagyon sok dolguk volt a kis hótündéreknél!

Az ő feladatuk volt, hogy beborítsák a földet hóval, és szebbnél-szebb hópehelymintákat találjanak ki. A jégteremben ültek, rajzolgattak, tervezgettek, vagy épp hintették a havat. Csak egy Hótündérke nézegetett szomorúan az ablakban. Arról álmodozott, hogy csak egyszer, csak egyetlenegyszer, lemelessen a földre az emberek közé! Hiába kérlelte a Hókirálynőt, ő bizony hajthatatlan volt.

- Kedves Királynő, annyi szépet látok a földön ilyenkor karácsony környékén, engedj le az emberek közé, hadd sétálhassak közöttük! Mindenki olyan boldog, mindenki olyan vidám... Olyan jó lehet a földön élni! Itt csak unatkozom! Csak rajzolgatok, csak havat szórok... már annyira szeretnék valami mást csinálni!

Addig-addig könyörgött, míg a Hókirálynő megunt, és így szólt:

- Na, jól van, menj az emberek közé! De majd meglátod, ott se mindenki boldog, ott se mindenki vidám. Az ottani élet csillogó, de előfordul, hogy e csillogásból nem jut mindenkinek. Járj nyitott szemmel, szívvel! Légy jó, higgy az érzéseidben, hallgass mindig a szívedre! Kapsz három napot. Ennyi idő elég lesz az ismerkedésre, nézelődésre. Azonban három nap múlva vissza kell térned, mert különben soha többé nem jöhetsz vissza hozzánk, a földön kell maradnod és játékbabává változol. Mondd ezt a varázsigt háromszor:

"Hópihe, hópihe,
szállj ide, szállj ide.
Legyek ott, legyek ott,
ahol lenni akarok!"

- Amikor vissza akarsz jönni, akkor is ezt a varázsigt kell elismételned. Ne feledd! Három nap... babává változol...

De ezt már a kis Hótündér nem is hallotta. Már hadarta is a varázsigt. Amikor megérkezett a földre, nagyon örült. Sétálgatott, nézelődött, csodálkozott, hogy mindenki nagy csomagokat cipel, hatalmas fenyőket visznek a lakásokba. Az első és a második nap nagyon gyorsan eltelt azzal, hogy báméskodott, ismerkedett az emberek lakta világgal.

Harmadik nap gondolta: mielőtt visszamegy, játszik egy kicsit a gyerekekkel. Ők mennyivel jobb játékot játszanak, mint ők a palotában!

A gyerekek kíváncsian nézték gyönyörű hófehér kabátját, sapkáját, csizmáját. Az egyik gyerek elkiáltotta magát:

- Úgy nézel ki, mint egy habcsók! Így akarsz játszani? Ilyen ruhában?

A többi gyerek is rákezdte:

- Habcsók, habcsók...

A kis Hótündér szomorúan tovább ment. Ők nem szokták a palotában bántani, csúfolni egymást. Ahogy sétálgatott, megpillantott két kisgyermeket, akik a játékbolt kirakata előtt nézelődtek. Az egyik szomorúan így szólt:

- De jó lenne egy ilyen babát kapni! Látod, milyen gyönyörű ruhája van! Hófehér a kabátja, sapkácskája, csizmája... Olyan, mint egy tündér!

S ott sóhajtoztak, álmodoztak a kirakat előtt.

"Úgy látszik, nem mindenki kap olyan nagy becsomagolt dobozokat" - gondolta a kis Hótündér.

- Milyen jó azoknak, akik kapnak ajándékot karácsonykor! - sóhajtotta a másik gyermek.

A Hótündér elszomorodott. Szóval mégis csak igaza volt a Hókirálynőnek, hogy a földön nem mindenki boldog, nem jut mindenkinek a csillogásból. Vannak olyanok, akik nem kapnak karácsonyi ajándékot. Ment a két gyermek után, hazáig követte őket. Egy kis házba mentek be, s náluk nem hatalmas fenyő volt feldíszítve, mint a többi házban, hanem három fenyőágacska volt egy vázában, s azon néhány papírdísz.

A gyerekek gyertyát gyújtottak, s szüleikkel karácsonyi dalokat énekeltek. Ekkor a kis Hótündér a szívében valami különöset érzett...

Látta, hogy így is boldogok az itt élők. A kis Hótündér már tudta, hogy fog örömet szerezni ezeknek a gyerekeknek. Azzal is tisztában volt, hogy ha nem megy vissza, amikor lejár a három nap, akkor örökre a földön marad, s egy hófehér ruhás, sapkás, csizmás játékbabává változik. Pont olyanná, amilyenről a két gyermek álmodozott. Már csak néhány perce volt, de nem mondta el a varázsigét. Becsöngetett a házba.

A gyerekek kiszaladtak megnézni, hogy vajon ki csöngethet ilyenkor. Csodálkozva látták, hogy az ajtóban egy gyönyörű hófehér bundás, sapkás, csizmás baba állt. Pont olyan, amelyet szerettek volna...

8. A HÁROM NYÚL

Egyszer régen, nagyon régen,
zúgó erdő közelében,
három nyulak összegyűltek,
selyemfüre települtek,
ottan se ültek sokáig,
talán csak egy fél óráig,
amikor felkerekedtek,
hogymár végre hazamennek,
egy szarka felettük szállott
s felkiáltott: -Mit csináltok?
Mit csináltok, három nyulak?
Úgy ültök ott, mint az urak

Úgy, úgy bizony, mint az urak!
felelték a három nyulak.
Ezután már urak leszünk,
ebédre rókahúst eszünk!
Nem fogjuk az időt lopni,
most indulunk rókafogni!

Csacsi szarka, nem elhitte?
Repült is már, a hírt vitte,
s buta róka is elhitte.
De hát hogyne hitte volna,
akármilyen ravasz róka,
mert a szarka így kiáltott:

Egy jegenye fölött szállok,
mikor lenézek a földre,
három nyulak ülnek körbe.
Összebújva tanácskoznak
Jaj, mekkora nyulak voltak!
Jaj, mekkora fejük, szájuk,
a medve egér hozzájuk!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak rókát esznek

Ennek a fele se móka!
Szedte is lábát a róka.
Futott ki az erdőszélre,
csak mielőbb odaérne!

Hát amint ott futott, szaladt,
szembe vele farkas haladt:
Szaladj te is, komám, farkas,
jaj, mit láttam, ide hallgass!

az erdő közepén jártam,
most is borsószik a hátam,
sosem láttam ilyen szörnyet,
ottan ültek három szörnyek!
Három nyúl volt, és akkora,
fél méter is volt egy foga!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak farkast esznek

No hiszen egyéb se kellett,
a farkas is futni kezdett,
a rókával versenyt futott,
majdnem az orrára bukott!
Addig futott, amíg szembe
nem jött vele egy nagy medve:
a medve így szólongatta:
Hova szaladsz, farkas koma?

Medve komám, ne is kérdjed,
szaladj, ha kedves az élted!

Erdő közepiben jártam,
jaj, mit láttam,
jaj, mit láttam!

Három nyulak ottan ültek,
éppen ebédre készültek.
Akkora volt foguk, szájuk,
kisegérke vagy hozzájuk!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak medvét esznek!

Egyébre se volt már kedve,
szaladni kezdett a medve.
Elöl róka, hátul medve,
közben a farkas lihegve.
Így szaladtak erdőszélre,
szomszéd erdő közepébe.
Szaporán szedték a lábuk,
szellő se érjen utánuk -

Amíg futottak lihegve,
egy vadász jött velük szembe.
Nézi is őket nevetve:
együtt szalad róka, medve

No hiszen, csak ne nevéssél,
vigyázz, nehogy bajba essél!
Szaladj inkább te is erre!
kiáltott rája a medve.

Az erdőben három szörnyek,
puska sem öli meg őket.
Három nyulak, de akkorák,
nem láttam még ilyen csodát!

Szedte lábát a vadász is,
eldobta a puskáját is.
Ijedtében megfogadta,
most az egyszer érjen haza,
csak ne falják föl a szörnyek,
sohase vadászik többet.

Ezalatt a nyusziháznál,
fűszálakból vetett ágyban
három nyuszi aludt szépen,
összebújva békecsóiban.

9. A TITOKZATOS HÓEMBER

Nagyon szép völgyben lakunk. A hegyek úgy ölelik át a kis falut, ahogyan anyuék szoktak bennünket, gyerekeket. Most, hogy sok hó esett, öcsémmel, Marcival a szobánk ablaka elé felállítottunk egy hóembert. Nagy pocakja és szép egyenes tartása jó étvágyú, gazdag emberre hasonlítana, ha fején nem éktelenkedne az az öreg lyukas fazék. Szemei a fáskamrában talált legcsillogóbb széndarabkából vannak. Egyedül sárgarépa orra vörös színe árulkodik arról, hogy hideg lehet egész nap az udvarunkon álldogálni. Ez a hóember nem akármilyen... Ilyen nincs még egy a Földön. Elárulom, hogy ez egy TITOKZATOS HÓEMBER!

Minden reggel, amikor felébredünk, odaszaladunk az ablakhoz, hogy megnézzük, ott van-e még a hóember orra a helyén. Ugyanis mindennap eltűnik.

- Nézd, most sincs ott! - mondta kisöcsém bosszúsan.
- Öltözzünk fel, és menjünk ki az udvarra, hátha csak leesett, és eltakarja a hó.

Mikor kiszaladtunk a kertbe, körbejártuk a hóembert, de nem találtunk semmit.

- Elmondanád, hol van az a szép sárgarépa orrod, amit tegnap kaptál? - kérdeztem csípőre tett kézzel, s közben haragosan ráncoltam homlokomat.

Marcira néztem, és láttam, hogy engem utánozva ő is csípőre tette a kezét, és a nagyobb hatás kedvéért néhányat dobantott a ropogós hóba a lábával.

- Az volt a legszebb sárgarépa az összes közül! Miért nem vigyáztál rá?

A hóember dacosan állt tovább, és nem válaszolt.

- Na jó, még utoljára hozunk egy másik orrocskát neked, de ha erre sem vigyázol, nem kapsz többet! Leszaladtunk a pincébe, és a ládából kiválasztottunk egy szép hosszú sárgarépát.
- Marci! Ma éjjel lesben állunk az ablaknál. Meg kell tudnunk, mi ez a nagy titok.

Éjszaka le sem vettük a szemünket a hóemberről. A Hold éppen rávilágított, és láttuk, hogy sárgarépa orra még ott van a helyén. Amikor már azt hittük, hogy nem történik semmi, hirtelen egy árnyék átugrott a kerítésen. Óvatosan körülnézett, és egyre jobban közeledett a hóember felé. Az árnyéknak hosszú vékony lábai voltak, s mögötte néhány lépésnyire egy kicsi, gömbölyű valami ugrándozva kísérte.

Lélegzet visszafojtva figyeltük, mi lehet az.

Aztán láttuk, ahogy az a valami felágaskodik, és szájával kiemeli a helyéről a hóember orrát. Miután letette a hóra, a kis gombóccal megosztva jó étvággal megették a sárgarépát.

- Nézd, Marci, egy őzike! - suttogtam öcsém fülébe - De ki az ott mellette?
- Nem látod, hogy milyen hosszú fülei vannak? - súgta vissza Marci.
- Tényleg! Ez egy nyuszika! Mennyire éhesek lehetnek, hogyha bemerészkednek ideig. Ki kellene találni valamit, hogy még több ennivalót kapjanak.

Másnap korán felébredtünk. Amikor újabb sárgarépát szerettünk volna a hóemberre tenni, a fején levő lyukas fazék nagyot kondult.

A fa mögé szaladtunk, és onnan lestük, hogy mi lehet az.

Aztán a lukon kikukucskált egy cinegemadár. Biztos ott húzódott meg éjszakára a nagy hideg elől. Bent a fazék belsejében nem fújhatta a szél, és egy kicsit melegedhetett is.

– Adjunk enni a madárkának is!

Bementünk a házba, és elővettünk két vékonyra vágott szalonnabőrket.

– Ez jó lesz szemöldöknek a hóemberre. Amikor a cinege megéhezik, néhányat belecsíp a szalonnába, és már lesz, ami melegítse. De a hóembernek mégsem lehet több orra! Mit csináljunk?

– Mi lenne, ha kettévágnánk egy almát, és két piros fület készítenénk belőle? – kérdezte izgatottan Marci.

– Igazad van. És vághatnánk hosszú csíkokra káposztalevelet. Az lehetne a szakálla.

– És, ha a fazék alá tennénk szénát, mintha haja lenne a hóembernek? Az jobban melegítené a kismadarat.

Gyorsan munkához láttunk. Amikor elkészültünk mindennel, észrevettük, hogy a cinege rászállt a fazékon talált bejáratra, aztán hirtelen elrepült.

– Lehet, hogy nem tetszik neki az új fészek? – kérdeztem aggódva.

De néhány perc elteltével a kismadár megérkezett, és magával hozta a párját is.

Vidáman csicseregtek, és nagyon boldogok voltak, hogy rátaláltak az igazi otthonukra.

A hóemberről azóta is minden reggelre eltűnnek a zöldségek, de most már nem titok, hogy hozzánk jár lakmározni a nyuszi az őzikével.

10. A CINKE ÉS A SZÉL

Tölgyfa ágán üldögélt a cinke. Tollát borzolgatta a szél. Fázott.

- Hú, de hideg vagy - mondta a szélnek -, bizony fújhatnál melegebbet is!
- Elég meleget fújtam a nyáron - felelte a szél. - Most tél van, hideget kell fújnom.
- Ne mérgelődj - mondta a cinege. Az a bajod, hogy mindig mérgelődsz, aztán megöregszel időnap előtt. Úgy jársz, mint a héja, aki a hegytetőn lakik.
- Hogyan járt a héja? - kérdezte a szél, és suttogóra fogta a hangját, hogy jobban hallhassa a cinege meséjét.
- Úgy járt, ahogy mondom. Mindig csak mérgelődött, vijjogott, s egy szép napon megártott neki a sok méreg, kihullott a tolla, megöregedett. Most ott gubbaszt a hegy tetején. Nem tud felrepülni, mert a szárnya tollát is elhullatta. A kánya mesélte, ő látta. Sajnálta is szegényt. Háromszor is elkiáltotta, milyen kár érte: Kár, kár, kár!
- Milyen ostobaság - süvöltötte a szél. - Tudnivaló, hogy én nem szorulok semmiféle tollakra, ha repülni akarok!
- Másképpen is pórul járhat az ember a méregtől. Nem hallottad a vakond esetét?
- Nem hallottam. Meséld csak el! - kérte a szél. S most már egészen elhallgatott, úgy figyelt a cinke meséjére.
- Itt lakott a vadrózsabokor tövében. Véletlenül vájta az alagútját a bokor töve alá. Későn vette észre, hogy a gyökerek útját állják. De ettől úgy megmérgeződött, hogy csak azért is ott akart lakni, ahol a rózsabokor. Addig erősködött, míg dühében befúrta a fejét két ikergyökér közé, de visszahúzni már alig tudta, a gyökerek ráfonódtak a nyakára, és csak nehezen menekült meg.
- A mezei pocoktól hallottam a történetet. Ugye milyen elszomorító?
- Ostobának elég ostoba történet - visította a szél. - Rám egy cseppet sem vonatkozik. Hiszen nem lakom a föld alatt.
- Hohó! - kiáltott a cinege - te is befújkálsz minden lyukba. Ha nem is a föld alá, de minden ág közé bebújsz. Szeretném tudni, mi örömet találsz az ilyen gyerekes bújócskában? Te, aki olyan hatalmas vagy, hogy a legmagasabb sziklára is játszva fölléphetsz, akár egy óriás! Mégis itt töltöd a kedvedet ezen az alacsony tölgyfán. Félek, hogy máris megöregedtél, és nem futja az erődből magasabb kirándulásokra.

No de erre már a szelet is elfutotta a méreg.

- Sajnálom, hogy szóba álltam veled, kis ostoba. De minek is hallgattam itt unalmas és semmitmondó meséidet? Át kell ugranom a Kárpátokba, vár rám az északi szél. Még majd elkésem miattad! S ezzel süvítve elszáguldott. Nyomában olyan csendesség támadt, hogy még a levegő is megennyhült kicsikét.

A kicsi cinege éppen csak erre várt. Összerendezte szétborzolt tollacskáit, szárnya alá dugta a fejét. Aludni készült, mert közben egészen besötétedett.

- Szél nélkül valahogy csak kibírom ezt a hideg téli éjszakát - suttogta vidáman.

II.

A SUSZTER MANÓI

Volt egyszer egy suszter, értette a mesterségét, szorgalmasan dolgozott. Hogy, hogy nem, a végén mégis úgy tönkrement hogy nem maradt egyebe, mint egyetlen pár cipőre való bőőe. Abból este kiszabta a cipőt, hogy majd másnap elkészíti; tiszta volt a lelkiismerete, nem sokat emésztette magát a jövődön, gondolta, majd lesz valahogy, tisztességes ember csak nem pusztul éhen; lefeküdt, és békességgel elaludt.

Másnap jó korán fölkel, és neki akart ülni a munkájának; hát ott áll: készen az asztalán a pár cipő. A suszter ámult-bámult, nem tudta, mit szóljon a dologhoz. Kezébe vette a cipőt, alaposan végignézte, minden varrást, minden szögelést apróra megsejmelte; nem volt azon semmi hiba, nincs az a mestermunka, amelyik különb lehetett volna.

Hamarosan vevő is jött. Nagyon megtetszett neki a cipő. Fölpróbálta: éppen ráillett a lábára.

- Mintha csak nekem készítették volna! - mondta örvendezve, és mert úgy találta, a suszter keveset kér érte, valamivel többet adott az áránál. Pontosan annyit, hogy éppen két párra való bőr tellett ki belőle. A suszter este ezeket is szépen kiszabta.

"A többi munkát majd megcsinálom holnap reggel - gondolta -, ráérek a dolgomtól."

De mire másnap fölkel, készen állt két pár cipő, neki a kisujját sem kellett megmozdítania. Vevő is akadt mind a kettőre, jól megfizettek értük, s a suszter, a pénzen most már négy párra való bőrt vásárolhatott.

Harmadnap reggel azt a négy pár cipőt is készen találta. S így ment ez tovább napról napra, hétről hétre. Amit este kiszabott, az reggelre elkészült. A cipész hamarosan tisztos jövedelemre tett szert, és megint jó módú ember lett belőle.

Karácsony táján egy este szokása szerint ismét kiszabta a másnapi cipőkhöz a bőrt, aztán, mielőtt lefeküdtek, azt mondta a feleségének:

- Hallod-e, lelkem, mi lenne ha ma éjszaka fönmaradnánk, és meglesnénk, ki az, aki ilyen szorgalmasan segít nekünk a műhelyünkben?

Az asszony ráállt a dologra, hiszen maga is sokat töpregett már rajta, csak hát nem mert előhozakodni vele az urának. Mécsest gyújtott, és föltette a szekrény tetejére, aztán elbújtak a sarokban. Onnét figyelték, hogy lesz, mi lesz.

Mikor a toronyban éjfél ütött az óra, egyszer csak valami kaparászást, topogást, izgést-mozgást hallottak; az ajtó egy arasznyira kinyílt, és két kedves kis manó surrant a szobába. Se szó, se beszéd, odaültek a suszter asztalkájához, fogták a kiszabott bőroket, és munkához láttak. Olyan fürgén, olyan ügyesen dolgoztak, parányi kis ujjukkal olyan szaporán varrtak, tűztek, hogy a suszter azt sem tudta, hová legyen ámulatában.

A manók addig egy szempillantásra sem hagyták abba a munkát, míg a cipők el nem készültek, és fényesre pucolva ott nem sorakoztak az asztalka mellett. Akkor egyet füttyentettek, s illa berek! - eltűntek.

Másnap reggel azt mondta a suszterné asszony:

- Meg kell hálálnunk ezeknek a manóknak, hogy jó módba juttattak minket. Pucéron szaladgálnak az istenadták, még jó, hogy meg nem fagynak! Tudod, mit? Varrok nekik ingecs két, kabátkát, mellényt, nadrágot, kötök nekik harisnyát is, te meg csinálj mindegyiknek egy pár szép kis cipőt.

Egész nap ezen dolgoztak; az asszony kezében szaporán járt a kötőtű, csattogott az olló, készültek a kis ruhák, az ember meg a székén kuporgott, és kalapált, szögelt, forgatta a kaptafát, míg a kis cipőket meg nem csinálta. Este aztán a kiszabott bőr helyett az ajándékokat rakták oda az asztalra; szépen elrendezték mindent, elbújtak a sarokban, és kíváncsian lesték, mit szólnak majd a manók.

Azok szokás szerint pontban éjfélkor meg is jelentek, és tüstént dologhoz akartak látni. Hanem ahogy az asztalra esett a pillantásuk, lecsapták a szerszámaikat és azt sem tudták, mihez kapjanak, mit simogassanak, minek örvendezzenek. Egykettőre bebújtak a kis ruhákba, felhúzták a kis cipőt, füttyentettek, rikkantgattak, egyszerre csak cincogva nótázni kezdtek.

“Ugye, milyen csinos fiúk vagyunk?
Többet bizony nem is suszterkodunk!”

Énekelték, körültáncolták az asztalt, szökdécseltek, ugrándoztak, végül aztán kiperdültek a szobából. Nem is jöttek vissza soha többet. A suszternek pedig élete végéig jól ment a sora mindig volt munkája, és minden sikerült neki, amihez csak hozzáfogott.

12. A HÁROM FENYŐFA

Három fenyőfa állt egy dombtetőn.

A legnagyobbik fa szép és egyenes volt, erős, messze nyúló ágai voltak. A kisebbik fenyő nem volt olyan terebélyes, de napról napra fejlődött és növekedett. A harmadik fenyő azonban igazán nagyon kicsi volt, vékony törzsű és egészen alacsony.

- Bárcsak olyan nagy és erős lennék, mint a Legnagyobb fenyő. - sóhajtotta ez a kicsike fa.

Nagyon hideg tél volt ebben az esztendőben. A földet belepte a hó. Karácsony közeledett.

- Bárcsak eljönne értem Télapó, és elvinne karácsonyfának ! - sóhajtott a Legnagyobb fenyő.

- Bárcsak engem vinne ! - mondta a Kisebbik fenyő.

- Bárcsak engem választana ! - kívánta a Harmadik Fácška.

Egy napon fázós kismadár jött szökdécselve feléjük. Megsérült a szárnya, s ezért nem tudott repülni.

- Kérlek Legnagyobb fenyő, itt maradhatnék az ágaid közt ? - szólította meg félénken a kismadár a fát.

- Nem lehet ! - mondta a Legnagyobb fenyő- Nem használhatok madarakat az ágaim közt, mert éppen karácsonyfának készülök.

- Pedig úgy fázom - panaszolta a kismadár, a Legnagyobb fenyő azonban nem is válaszolt.

Így hát a törött szárnyú kismadár odább ugrált a Kisebbik fenyőhöz.

- Kedves Kisebbik fenyő megengednéd, hogy itt maradjak az ágaid között ? - kérdezte.

- Nem ! - felelte a Kisebbik fenyő. - Nem ringathatok semmiféle madarat az ágaim között, mert hátha éppen most vinne el valaki karácsonyfának.

Ekkor szegény didergő kismadár tovább ugrált a Harmadik Fácskához.

- Drága kicsi fenyő, itt maradhatnék az ágaid között ? - kérdezte.

- Hogyne maradhatnál kismadár - felelte a Harmadik Fácška - Búj csak egészen hozzám. Majd megmelegítelek, amennyire csak tőlem telik.

A kismadár felugrott a Harmadik Fácška ágai közé, ott nyomban el is aludt. Hosszú idő múlva a Harmadik Fácška édes, halk csengettyűszót hallott. A hangok egyre közeledtek, már egészen ott hallatszottak a dombon. Elhagyták a Legnagyobb fenyőt, elhaladtak a Kisebbik fenyő előtt is, de amikor a Harmadik Fácška elé értek, elhallgattak.

Mind a három fácška látta az apró csengettyűket. Egy rénszarvas húzta szép, kicsi szánkón csüngtek, amelyből most kiszállott az utasa.

- Télapó vagyok- mondta - Karácsonyfát keresek egy nagyon kedves kicsi gyermek számára...

- Vigyél engem ! - kiáltotta a Legnagyobb fenyő.

- Engem vigy ! - ágaskodott a Kisebbik fenyő.

A Harmadik Fácška azonban meg sem szólalt.

- Te nem szeretnél eljönni ? - kérdezte tőle a Télapó.

- Dehogynem ! Nagyon szeretnék - felelte a Harmadik Fácška. - De hát itt kell maradnom, hogy vigyázzak erre a beteg kismadárra. Éppen elaludt.

- Kicsike fa - mondta a Téliapó - te vagy a legszebb fácska a világon! Téged viszlek magammal.

Azzal gyöngéden kiemelte őt a földből, olyan óvatosan, hogy az ágai közt megbúvó kismadár fel sem ébredt. Aztán szánkójába állította a csöpp fenyőt a kismadárkával együtt, majd maga is beült mögéjük. És a kicsi szánkó ezüstös csengettyűszóval tovasuhant velük a karácsonyi havon...

13. ERDEI KARÁCSONY

Ezen a télen hamar leesett az első hó. Nagy, hízott pelyhekben esett, puhán és fehéren. Pici, a kétarasnyi kifestő még aludt. Mire felébredt, ruháskáján észrevette azt a fehér micsodát, miről nem tudta, hogy mi az. Hideg volt kicsit, de szép és csillogó!

Pici lucfenyő volt, fenn állt a Várison, a Deák-kút alatt. Körülötte állt az egész nagy fenyőcsalád, lucfenyők, a rokonok: az erdei fenyők, a páváskodó ezüstfenyők, a tisztafák. Távolabb álldogáltak a többiek: a tölgyeke, bükkök a gyertyán és a cser.

Tőle alig fél fahossznyira egy nagyobb, idősebb fenyő figyelte a szürke eget. Szép volt és karcsú az idegen, ám a saját törzséből való. A többiek Sudárnak szólították! Távolabb, a tisztás szélén laktak a vörös fenyők, erdei fenyőóriások.

Sudár észrevette, hogy Pici felébredt. Megszólította!

- Hogy aludtál ? - kisöreg!
- Jól - jól köszönöm, udvariaskodott Pici.

Kikandikált Sudár válla fölött a tisztás felé, s azonnal feltűnt neki, hogy ma mindenki olyan furcsán ünnepélyes.

- Milyen nap van ma ? - kérdezte kíváncsian Sudártól!
- Ma van karácsony ünnepe - volt a válasz!
- Az meg micsoda ? - érdeklődött tovább.
- Én sem tudom - felelte Sudár.

A tisztás szélén az egyik erdei fenyőóriás elnevette magát. Hangja mély búgással gurult át az erdőn.

- Elmesélem nektek! Én már sok dolgot láttam; és tudom, hogy mi az a karácsony.

A többi fa elhallgatott. Némán figyeltek az erdei fenyőre, aki halkabbra fogta a hangját és mesélni kezdett. Lent a völgyben, nagy, kocka alakú kőtömbök állnak. Azok a házak. Ahol sok ház áll egymás mellett: az a város.

Nagy, magas oszlopokon szentjánosbogarak ülnek a házak között, ők világítanak. A városban, a házak belsejében élnek és laknak az emberek. Két lábon járnak, s a fejük alatt a vállukból két ág nőtt ki, az a kezük. Tavasszal elszórják a szemetet a fák között, nyáron letörik az ágakat, ősszel gyantát csapolnak kis cserepekbe.

Ilyenkor mikor a hó esik, az emberek vastag bundákat húznak, meleg csizmákat, mert fáznak. Ha karácsony ideje közeleg, vállukra emelik a csillogó fejű baltát, hónuk alá szorítják a boszorkányfogás, harapós fűrész, s kijönnek ide közénk.

A nyúlánk, szép és karcsú fiatalját kivágják, elviszik magukkal a házaikba, ott feldíszítik őket, cukrot és aranyozott diót aggatnak a fára. Énekelnek és örülnek, színes szalagokkal átkötött ajándékot adnak egymásnak. Hát ez a karácsony!

A szeretet és az ajándékozás ünnepe.

- Ez csudaszép lehet - súgta Pici Sudárnak.

Az öreg fenyő nem szól többet - halkán szuszogott. A többiek semmit sem kérdeztek, álltak némán, meglepetten gondolkodtak. Valahol - nem messze - megzörrent egy-egy bokor, s ezzel együtt furcsa, ismeretlen hangok szálltak fel a tisztásra, belopódtak a fenyők közé! Az öreg fenyő felriadt a szundikálásból, s rémülten súgta a többi fának:

- Most figyeljetek - ezek az emberek!

És az emberek kiválasztottak pár fenyőt - köztük Sudárt is - ezeket kivágták és elvitték magukkal. Pici megfigyelte azokat a furcsa nagy valamiket, amiben az emberek jártak. Vastagon és sárosan tapadt rá a hó. A furcsa valamik folytatását is látta, de attól feljebb már nem tudta meglesni őket. Ahhoz kicsi volt és csenevész, azok meg túlságosan is hatalmasak.

Elmentek az emberek - egyedül maradtak végre a fenyők. Némelyikük a párját gyászolta, Pici azonban nem siratott senkit. Sudárt sem. Megérezte, hogy ennek így kellett lennie. Az ember hatalmas és felséges - így mondta az öreg fenyő - jutott az eszébe.

A tölgyek, bükkök és a cser halkán dúdolni kezdtek egy számára ismeretlen dalt. "Oh, gyönyörű, szép, csodálatos éj..." Lassan a többiek is átvették a dallamot, együtt énekelt az erdő minden fája. A szürke ég erszénye újra kinyílt, s a hó csak hullt, hullt Pici vállára. Csillogó fehér ruhát borított rá! Arra lett figyelmes, hogy a többi körülötte táncol és örül. Éneklük azt a furcsán szép éneket:

- Oh, gyönyörű, szép, titokzatos éj...

14. A LEGKISEBB CINKE

Picinke volt a legkisebb a madártestvérek között. Cinke mama már tojáskorában is nagyon óvta, mert attól félt, az apró tojás valamerre elgurul a fészekben, eltűnik a szeme elől, akkor pedig nem tudja a testével melengetni, és tán ki sem kel a fióka.

Nyáron remekül elváltak a kis madarak. Csak csiviteltek, torkoskodtak, hol a levegőben fogták el a rovarokat, hol a fűből kapták fel azokat a csőrükbe. Egyszóval csodásan telt a nyár. Mindenki boldog volt, jóllakott és elégedett.

A nyarat követő átmeneti, hűvös őszi időt azonban hamarosan felváltotta a zord tél. A bogarak nem járták már kerge táncukat a levegőben, és a zúzmarás fűből nem lehetett szemernyi élelmet sem felcsipegetni. A cinkecsalád éhezett.

Amikor épp nem a magas koronájú, lombtalanná kopaszodott nyárfa ágain gubbasztottak, néha-néha kiröpültek a házak irányába, hogy az ég felé bodorodó kéményfüstben kicsit felmelegedjenek.

Picinke is így tett, amikor egy hosszabb repülőútja során, valami megcsillant a szeme előtt. Egy kertés ház ablakából világitott ki az utcára a sziporkázó, tarka fényesség.

Leszállt az ablakpárkányra és befelé bámult. Az üvegen túl, a szobában, hatalmas zöld fenyő terpeszkedett. De nem ám olyan egyszerű, mint odakinn a parkban, hanem talpig díszben pompázott. Tarka üvegégők, csillogó gömbök, kacskaringózó girlandok ékítették.

Picinke egészen belefeledkezett a látványba. Ekkor azonban két kíváncsi gyermekarc közeledett az ablakhoz, amitől megijedt, szárnyra kapott, és huss, már ott se volt.

Másnap, szokásos melegedő körútján, megint csak ellátogatott az ablakon átcsillanó, fényes karácsonyfához. A fa most is lenyűgözte, ám egyszer csak észrevette, valaki néhány kölesszemet tett ki a párkányra. Mivel éhes volt, mohón nekilátott, és gyorsan felcsipegette a magokat.

Az evésből felpillantva, váratlanul ismét szembetalálta magát a gyermekszemekkel, amelyek mosolyogva és érdeklődéssel figyelték őt. Az ablak nem nyílt ki, senki nem bántotta Picinkét, így hát nem sietett a táplálkozással. Befejezván az evést, egy kicsit még gyönyörködött a pompás fában, majd útra kelt.

Csak otthon, miután didergő testvérei közé letelepedett, jutott eszébe, hogy ő jól lakott, de a családja továbbra is éhezik. Szinte szégyellte magát, hogy annyira elkápráztatta a csodálatos karácsonyfa, és csak behabzsolta a kölesszemeket, a szeretteire nem is gondolt.

A következő napon sem tudott ellenállni a kíváncsiságának. Vajon megvan-e még a varázslatos szépségű fa?

Egyenesen odarepült, és meglepődve látta, a kölesszemeket, vékony zsinórvonalban, valaki végigszórta az ablakpárkányon. Szemenként vette csőrébe a magokat, hogy minél tovább élvezhesse az evést, amikor egyszer csak elfogyott az összes ennivaló.

Elszomorodott, hogy megint mohó volt, nem jutottak eszébe sem a mamája, sem éhes testvérkéi, amikor a párkány széléről egy közeli ágon lógó aprócska faépitmény vonta magára a figyelmét. Egy házikó volt, négy kis oszloppal, takaros tetővel, de a legszebb mégis az volt benne, hogy a padlóját sok-sok kölesszem borította!

Picinke azonnal útra kelt, és ahogy gyenge kis szárnyától csak tellett, röpült a családjáért. Elcsivitelte nekik, hogy élelmet talált, kövessék őt, és már fordult is vissza.

A faágra felfüggesztett házikót ellepték a sárga-fekete szárnyú cinkék, és boldogan csipegették az olajos magvakat, amitől aztán felmelegedve, még sokáig gyönyörködtek a csodaszép fenyőfában.

Az ablak túloldalán pedig a madáretetőt elkészítő apuka meg a kölesszemekről gondoskodó gyerekek örültek a boldog cinkék látványának. És ettől vált igazán teljessé a Karácsony, a szeretet ünnepe.

15. MEGTÖLTENI A TERMET

Volt egyszer egy messzi-messzi ország s abban a messzi-messzi országban, egy pompás palotában élt egy nagy, nemes, gazdag király. Mivel élete a végéhez közeledett, el kellett döntenie, hogy a három fia közül melyiknek adja az országát: ki lenne a legbölcsebb, legjobb királya ennek a csodás, javakban bővelkedő országnak. Maga elé hívatta hát őket és így szólt:

– Kedves fiaim, mivel mindhármukat egyformán szeretlek, egy próba elé állítalak benneteket. Ez majd segít eldönteni, hogy melyikőtök kormányozza halálom után az országot. A feladat, amire kérlek, a következő: palotámnak a báltermét pirkadattól éjfélig meg kell töltenetek színültig valamivel, akármivel. Akinek ez sikerül, az kapja meg a koronát és a királyságot. Kezdjed te, kedves legidősebb fiam.

A legidősebb fiú gondolkozott, s mivel a környéken jó sok homok volt, azt gondolta ki, hogy majd színültig megtölti a termet homokkal. Nosza, hozzá is látott, száz szolga lapátolta, talicskázta vele a homokot, hordták pihenés nélkül, szakadatlan dolgoztak pirkadattól éjfélig, ám hiába, a terem még csak félig sem telt meg.

A középső fiú úgy gondolta, szalmával próbálkozik, hisz aratás volt, rengeteg a szalma, hátha azzal sikerül megtöltenie a termet a padlótól a mennyezetig. Neki is száz szolga segített, hordták, hányták, vasvillázták, cipeltél a szénát, izzadtak a melegben, ám a pirkadattól éjfélig tartó kemény munka eredményeképp a terem még így is csak kétharmadáig telt meg.

A legkisebb fiú következett. Pirkadatkor leült a bálterem közepére a földre, és nem csinált semmit. Egész nap csak ült és mosolygott. A testvérei elhűlve kérdezték, hogy mint akar így megfelelni a próbán, de ő csak nyugodtan mosolygott. Majd, amikor elérkezett az éjfél és jött a király, hogy megnézze, mit végzett a legkisebb fia, a fiú a bálterem közepén ülve elővett egy mécsest és meggyújtotta. A mécses fénye egy szempillantás alatt betöltötte a báltermet, a padlótól a mennyezetig, a legtávolabbi sarkocskába és zugba is jutott belőle.

A király szívét mérhetetlen melegség töltötte el, és így szólt:

– Fiam, látom, hogy nemcsak okos vagy, hanem a szíved tele van szeretettel, alázattal és bölcsességgel. Kívánom, hogy királyságod alatt ez a Fény vezéreljen az uralkodásban. És a legkisebb fiú igazán méltó, bölcs és nemes király lett az országnak.

16. VISSZAJÖTT A RÉPA

Igen nagy hó esett, a völgyeket, a hegyeket mind magas hó takarta. A nyuszinak elfogyott az ennivalója, útnak indult hát, hogy szerezzen valamit.

Egyszer csak boldogan kiált fel a nyuszi:

- Hohó! Két répát találtam!

Megette az egyik répát. Maradt még egy. Azt gondolta a nyuszi: Nagy a hó, hideg az idő. A csacsi otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem ezt a répát, hadd lakjék jól!

Szaladt a nyuszi a csacsi házához, hanem a csacsi nem volt otthon. Letette a répát, s otthagyta a csacsi házában. Azért nem volt otthon a csacsi, mert ő is ennivaló után járt. Talált is egy nagy, édes krumplit, örömmel hazavitte. Belépett a csacsi a házába, meglátta a répát, csodálkozott nagyon:

- Hát ez hogy kerül ide?

A csacsi megette az édes krumplit, aztán azt gondolta: Nagy a hó, hideg az idő. A báránka otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem neki ezt a répát, hadd lakjék jól!

Szaladt a csacsi a báránka házához, hanem a báránka nem volt otthon. Letette a répát, s otthagyta a báránka házában. Azért nem volt otthon a báránka, mert ő is ennivaló után járt. Talált is egy káposztát, örömmel hazavitte. Belépett a báránka a házába, látta ám a répát, csodálkozott nagyon:

-Hogy került ez ide?

A báránka megette a káposztát, aztán azt gondolta: Nagy a hó, hideg az idő. Az őzike otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem neki ezt a répát, hadd lakjék jól!

Szaladt a báránka az őzike házához, hanem az őzike nem volt otthon. Letette a répát, s otthagyta az őzike házában. Azért nem volt otthon az őzike, mert ő is ennivaló után járt. Talált is egy karalábét, örömmel hazavitte. Belépett az őzike a házába, látta a répát, csodálkozott nagyon:

-Hát ez hogy került ide?

Az őzike megette a karalábét, aztán azt gondolta: Nagy a hó, hideg az idő. A nyuszi otthon van, bizonyára nincs mit ennie. Elviszem neki ezt a répát, hadd lakjék jól!

Szaladt az őzike a nyuszi házához, hanem a nyuszi már jóllakott, és aludt édesen. Az őzike nem akarta felébreszteni a nyuszt, letette hát a répát, s otthagyta. Felébredt a nyuszi, s nagyra nyitotta a szemét csodálkozásában:

- Ejnye, visszajött a répa! Nohát! - gondolkozott egy keveset a nyuszi, s hamar kitalálta, hogy csak a barátai hozhatták neki ajándékba.

17. NÉGY GYERTYA MESÉJE

Az adventi koszorún négy gyertya égett. Annyira nagy volt körülöttük a csend, hogy tisztán lehetett hallani, amit beszélgetnek. Azt mondta az első:

- Én vagyok a béke. De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni...

És néhány pillanat múlva már csak egy füstölő kanóc emlékeztetett a hajdanán fényesen tündöklő lángra. Azt mondta a második:

- Én vagyok a hit. Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak, nincs értelme tovább égnem...

A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot. Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

- Én a szeretet vagyok! Nincs már erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám... - ezzel ki is aludt.

Hirtelen belépett egy gyermek a szobába, és mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott:

- De hiszen nektek égnetek kéne mindörökké! - és elkeseredésében sírva fakadt.

Ekkor megszólalt a negyedik gyertya:

- Ne félj! Amíg nekem van lángom meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát. Én vagyok a remény!

A gyermek szeme felragyogott! Megragadta a még égő gyertyát és lángjával életre keltette vele a többi.

18. NESZEPISZE SZÁNKÓZNI MEGY

Neszepisze, a csíkos malacka segített az ősszel Kucu nagyanyónak fel-túrni a kertjét, és ezért kapott tőle egy szép kis szánkót. Attól kezdve egyre csak a hófelhőket leste. Amikor aztán havazni kezdett, boldogan dugta ki az orrát az ablakon, és azt sem bánta, hogy a nedves pihék megcsiklandozták. Nagyokat nevetett és nagyokat tüsszögött.

Szemközt egy cinege ült a kopasz ágon.

- Mit nevetsz? Mit nevetsz? - kérdezte.
- Örvendek! Örvendek! - rőfögte malacka.
- Minek? Minek?
- A hónap, a jónak, a puha takarónak, mert azon úgy fog szaladni a szánkóm, hogy még a téli szél sem ér utol!
- Hideg lesz! Hideg lesz!
- Felhúzom a hacukát, fűzfakéreg kiscsizmát, úgy megyek szánkózni az Ürgedombra!
- Kít viszel magaddal?
- Orromat, fületem, mind a négy csülkömet! - kacagott malacka, azután kiszaladt a fáskamrába megnézni, hogy megvan-e a szánkó, mert jobban féltette, mint a vacsoráját.

A hó pedig hullott, hullott, egészen másnap reggelig. Akkor kisütött a nap, kristálytisztán ragyogott a téli ég, de olyan hideg lett, hogy még a patak is befagyott. Megcsúsztak rajta a setesuta őzek, kemény patájú szarvasok.

Malacka éppen fejébe nyomta a meleg mohasapkát, hogy végre nagy büszkén végigvonuljon az erdön szép kis szánkójával, amikor ijedt lármára lett figyelmes. Először Őzem Böske panaszos hangja ütötte meg a fülét, azután meg Harkály doktor bácsié.

- Szerencsére csak bokarándulás - mondta a doktor. - De három napig nem szabad ráállnod, különben bicegő maradsz!
- Három napig meg is halok éhen ebben a hideg télben - siránkozott Őzem Böske. - Nem tudok elmenni az etetőhöz. Ha legalább valami szánkófélém volna...
- Neszepisze malackának van szánkója! - kiáltott fel ezüstös hangon a cinege. - Kérjétek kölcsön tőle!
- Nagyszerű! Kérjük! - lelkesedtek az őzek, nyulak, szarvasok, akik a pórul járt Őzem Böske körül összesereglettek. - Ráültetünk és elhúzzunk az etetőig!

Már indult is az egész társaság malacka háza felé.

Malacka ott állt útra készen a fáskamrában, és most földbe gyökerezett a lába. Ezt a vadonatúj, gyönyörű szánkót akarják?... Hallotta, amint megrángatják az ajtaján a csengőt, egyszer, kétszer, háromszor, egyre türelmetlenebbül.

- Nincs itthon - mondta végül lekonyult füllel egy nyúl.
- Nézzétek meg a fáskamrában! - javasolta a cinege.

Malacka villámgyorsan magára reteszelte a kamraajtót, és úgy meglapult, hogy a kunkori farkincája se rezzen.

- Neszepisze, gyere ki! - hallatszott odakintről. - Őzem Böske bajban van, nagyon nagy szüksége volna egy szánkóra. Vigyázni fogunk rá, és délre visszahozzuk!

Malacka még a lélegzetét is visszafojtotta odabent. Csak állt, moccanatlan, görcsösen szorongatva kis csülkében a szánkómadzagot, mert amíg ezek az ostobák el nem mennek az udvaráról, addig most már ő sem mozdulhat. Fázik a lába, és még csak topognia sem lehet. Az orrát is ki kéne fújnia ... de mi ez?

- Itt sincs, ott sincs, sehol sincs! - csettegett odakint a cinke. - Úgy látszik, korán reggel kiment az Ürgedombra!

- Akkor nincs más hátra, magunknak kell egy szánkót összeeszkábálnunk - mondta a nyúl. - Szerencsére akad itt néhány lécdarab. Szedjetekek hozzá gyorsan gallyakat, hozzatok háncsot!

Malacka meglepődve látta egy résen át, hogy ott, az ő udvarának a kellős közepén látnak munkához. Sűrögtek-forogtak, igyekeztek, mégis jó sok idő-be telt, mire úgy-ahogy elkészült valami szánkóféle. Ráültették Őzem Böskét, aztán a szarvasok húzták, a nyulak tolták, a madarak meg az utat mutatták, és végre eltűntek nagy zsivajjal egy behavazott galagonyabokor mögött a kanyarban.

- Na, végre! - sóhajtott malacka, akinek addigra már a foga is vacogott a hidegtől, és elgémberedett a lába. De sebj, majd a szánkózástól kimelegszik.

A büszke séta persze elmaradt. Kerülő úton ment, osonva, ahol a havat még senki sem taposta. Alaposan elfáradt, mire felért az Ürgedombra.

- Itt vagyok, ragyogok, végre szánkózni fogok! - húzta ki magát, és körül-nézett, de csak egy karón gubbasztó varjat látott.

- Gyere, téli szél, versenyezzünk! - rikkantotta, de a téli szél aludt valahol.

- Így is jó! - rántotta meg a vállát malacka, és hetykén ráült a szánkóra. Vidáman visített is egyet, amint lefelé siklott, de válasz nem jött sehonnan. Mindent elnyelt a hideg, puha csend. Mint az előbb, a fáskamrában, odabent ...

A szánkó zökkenve megállt. Malacka majdnem elharapta a nyelvét. Szuszogva kaptatott fel újra a dombtetőre. De milyen unalmas volt így, egyedül!...

- Ugye, szép szánkóm van, varjú néne? - próbálkozott ismét odafent. - Kár! - mondta a rekedt varjú, és elrepült.

- Így is jó! - morgott magában morcosan malacka, és azért is leszánkázott újra meg újra. De visítani már egyáltalán nem volt kedve, s ráadásul korogni kezdett a gyomra.

Elhatározta, hogy benéz Kucu nagyanyóhoz, hátha akad nála néhány jó falat.

Kucu nagyanyó csodálkozva csóválta a fejét:

- Jaj, aranyom, mindent belepett a hó. Csak az erdei etetőkbekben találsz eleséget.

- Még az hiányzik! - gondolta malacka -, hogy összetalálkozzam azzal a díszes társasággal!

Fogta magát és inkább hazabaktatott. Keresgélgni kezdett a lerágott kukoricacsutkák között, hogy hátha akad egy-két szem valamelyiken. De bizony nem akadt, és az éhes, irigy malacka egyszer csak keserves sírásra fakadt. Éppen a legnagyobbik könnyét törölte le, amikor csöngettek.

- Ki az?

- Nyisd ki, malacka, mi vagyunk itt, a pajtásaid!

- Mit akartok?

- Majd meglátod!

Malacka kinyitotta az ajtót, s hát, ott álltak mind az őzek, nyulak, szarvasok, ott ült Őzem Böske is a hevenyészett szánkón, és egy csodálatos, nagy, édes répát nyújtott malacka felé.

- Elvittünk az udvarodról néhány szál lécet és gallyat, amikor nem vol-tál itthon. Ezt hoztuk helyette!

- Elvittünk az udvarodról néhány szál lécet és gallyat, amikor nem voltál itthon. Ezt hoztuk helyette!

Malacka csak állt, bámult, és akkorákat kellett nyelnie, hogy szólni sem bírt.

- Na, vedd már el! - lökte meg a nyúl. - Ha megkaphattuk volna a szánkódat, többet is hoztunk volna.

- Én ennek is nagyon, de nagyon örvendek... - dadogta malacka. Ózem Böske kedvesen rácsodálkozott:

- Nini, Neszepisze, hiszen te sírtál!... Miért sírtál?

Malackánál újra eltörött a mécses.

- Nem volt jó egyedül szánkózni - szipogta.

- Csitt-csitt! - röppent oda a cinege. - Holnap majd velünk tartasz, és akkor visszatér a jókedved. Igaz-e?

- Hát persze! - bólintott a malacka, és hatalmasat harapott a répából.

19. A HIÚ HÓEMBER

Egy hideg, téli napon esett meg a dolog, hideg volt bizony, olyan hideg, hogy pirosra csípte a fagy az orrom hegyét. Hóembert építettem kint az udvarunkon, tudjátok: szép, nagy hólabdákat formáztam, egymásra raktam őket, aztán elcsentem a konyhából egy hatalmas répát orrnak, meg két darab kavicsot a hóember szemének. Ahogy nagy buzgón illeszttem helyére a répaorrot, a hóember megszólalt.

- Ez nekem nem tetszik - mondta morogva.

Szó, ami szó, meglepődtem, merthogy ki hallott már olyat, hogy egy hóember hiú legyen. Azért válaszoltam.

- Miért nem? Ez egy méltóságteljes, büszke, nagy orr. Illetve nagy répa - tettem hozzá halkabban.

- Akkor sem tetszik - mondta a hóember. - Hozz egy másikat!

Mit tehettem hát, térültem-fordultam, szereztem egy kisebbet. De az sem volt jó. A hiú hóember egyre csak zsörtölődött, kényeskedett, és egyszer csak elfogyott a répakészlet a konyhában!

Mondtam a hóembernek:

- Be kell mennem a városba a piacra új adag répáért. Ami itthon volt, azt már mindet felpróbáltuk.

A hóember morgott valamit, de nem volt más választása, mint türelmesen várni, míg megjövök.

Felkerekedtem hát, és elindultam a városba. Messze laktunk, kint a pusztában, így nagyon hosszú időbe telt, mire odaértem. Aztán mire megtaláltam a piacot, eleredt az eső. Aztán meg kitört a vihar, és úgy ömlött az áldás az égből, mintha végleg kilyukadt volna az Úristen dézsája. Mire elállt, és visszaértem az udvarunkba, csak egy nagy tócsa, és benne két darab kavics maradt ott, ahol a hóember állt valamikor. Megsajnáltam szegényt, letérdeltem mellé, és megmutattam neki a zsákomban az új répákat.

- Látod, ha nem lettél volna ilyen hiú, megelégedtél volna azokkal az orrokkal. Most nézd meg, itt vannak a szebbnél szebb répák, és te nem vagy sehol!

Szomorú voltam, hogy így járt a hiú hóember, de a következő télen ismét találkoztunk, és akkor már boldogan fogadta az első orrot, amit a szeme alá biggyesztettem. És mindketten felneveltünk, hogy milyen buták is a hóemberek!

20. ÜNNEP

A zúzmarás réten innen, az üveghegyen túl, ott, ahol a hegyoldalak puha hótakaró alatt dédelgetik az apró erdőlakókat, szokatlan sürgés-forgás verte fel a délutáni csendet. Cserregve röpködtek a madarak, futkároztak az őzek, a szavasok, még a róka is előbújt jó meleg odújából.

- Mi történt? Mi ez a nagy felfordulás? – kérdezte borz anyó, álmosan dörzsölgetve a szemét.
- Karácsony lesz hamarosan, s ettől bolydult fel az erdő népe. – válaszolta Fürge, a mókus, kidugva fejét a fa odvából.
- Karácsony, karácsony! Az az emberek ünnepe, mi közünk van nekünk ahhoz? – Morogta mérgesen Muff, a vadmacska kandúr, miközben megélesítette karmait a fa törzsén.
- Nagyon is sok közünk van hozzá! – kiáltották többen is. Nem hallottál még arról, hogy a kis Jézus egy istállóban született, ahol állatok vették körül és melengették őt a lehetőséggel, hogy meg ne fázzon?
- Bizony, voltak ott szamarak, lovak, tehének, birkák és kisbárányok is.
- Meg kecskék is! – vágta közbe Mekk, a hegyi zerge.
- Na, de kik vitték az örömhírt messzi vidékekre? Persze, hogy a madarak! – csipogta büszkén egy kis veréb.
- Úgy bizony! Ezért az emberek ilyenkor ránk is gondolnak, és rendeznek nekünk madárkarácsonyt. Megtöltik eleséggel a madáretetőket és olajos magvakkal gyúrt pogácsákat aggatnak a fákra.
- A mi etetőinket is feltöltik illatos szénával! – vágta rá egy őzbak.
- Persze, mert ti nem gondoskodtok a téli betevőtökről. – szólt le a fáról Fürge, a mókus. – Bezzeg a mi éléskamránk tele van finomságokkal. Nem éheznek a gyerekeink!
- Most nincs helye a perlekedésnek. Ilyenkor mindenki boldog, és együtt ünnepel szeretteivel. – csitította le a kedélyeket bölcsen Uf, a fülesbagoly.

Egyszerre azonban szokatlan nyüzszítő sírás hasított a levegőbe. Honnan jöhet a hang? Ki rontja el az ünnepi készülődés hangulatát? – néztek egymásra tanácstalanul az erdőlakók. Ekkor az egyik bozót tövében megpillantottak egy csapzott kölyökkutyát.

- Te ki vagy és hogy kerülsz ide, az erdő közepébe? – kérdezték tőle csodálkozva.
- Vakarcs a nevem, és eltévedtem. – szipogta a kis jövevény.
- Megfagysz itt a hideg téli éjszakában vastag bunda nélkül! Éhes is lehetsz már, te szegény! – sopánkodtak az erdőlakók.
- Haza szeretnék menni! – szipogta a kiskutya.
- Hogyan segíthetnének rajta? – nézett kérdően őz anyó a többiekre.
- Kár, a varjú minden nap elrepül a falu felett. Kérdezzük meg, nem látott-e valami szokatlant – javasolta Uf, a bagoly.
- Láttam, biz én! Egy egész fenyőerdő költözött be a faluba karácsonyfának. Este meg színes csillagok ragyognak a házak ereszein. Ilyen gyönyörűt ti még csillaghullás éjszakáján se láttok! – válaszolta a varjú.
- Ne fecsegy itt össze-vissza! Azt mondd meg inkább, nem keresete-e valaki ezt a kiskutyát.
- Azt én nem tudhatom, de kérdezzétek meg a cinkét, ő bejár az emberek kertjébe, ott lakmározik minden nap az etetőn.
- Ahová én járok, ott csak Morcos lakik, a kandúr, de kérdezzétek meg verebeket, azok mindenhova bejáratosak. – válaszolta a cinke.
- Láttunk ma egy kisfiút és egy kislányt, amint szaladtak utcáról, utcára, s hangosan kiáltották: „Vakarcs! Vakarcs!”, majd miután nem találták az elkóboroltat, szomorúan, lógó orral hazabotorkáltak.
- Meg tudjátok mutatni, melyik házban laknak? – kérdezte a varjú.
- Ott, mindjárt a falu szélén. – mutattak egy takaros, kertés házra a verebek.

Kár, a varjú arra felé vette az irányt, s leszállt a ház kerítésére. Az ablakból két pirospozsgás arcocska tekingetett a nyitott kertkapu felé várakozóan.

- Ezek a gyerekek biztosan Vakarcsot várják haza, s nem lesz boldog ünnepük a kiskutyájuk nélkül. Itt sürgős segítségre van szükség! – gondolta Kár, s már fordult is az erdő felé. Besötétedett, mire odaért.
- Megtaláltam! Megtaláltam! – káromta már messziről az erdőlakóknak.
- Mit találtál meg? Káromj már érthetően! – figyelmeztették a többiek.
- A családot, ahol Vakarcs lakik! A gyerekek szomorkodnak miatta, s nagyon várják haza!
- Akkor gyereünk! Segítsünk Vakarcsnak hazatalálni! – kiáltották szinte egyszerre.

Uf, a bagoly repült előre, mert ő jól látott a sötétben és mutatta az utat a többieknek. Rozi, a borz utat vágott a hóban. Az őzek hosszú lábaikkal kitapogatták az ösvényt. Fúrge, a mókus, az ágak közül irányította őket. Minden állat segített valahogyan a hazatalálásban. Végre feltűntek a falu fényei, s a ház nyitott kapuja hívogatóan csalogatta az elkóboroltat. Vakarcs ahogy megpillantotta az ismerős házat, boldogan rohant előre hangos csaholás közben! A hangra kinyílt az ajtó, s a gyerekek boldog kacagással emelték magasba kisbarátjukat.

- Merre jártál te csavargó? Már nagyon aggódtunk érted! – rajongták körül felváltva.

Vakarcs az ajtóból még vakkantott egyet erdei barátai felé, s azok megértették, hogy ez annyit jelent: „Köszönöm!”

- Most már kezdődhet az ünnep. A legszebb ajándék, ha mindenki a szerettei körében lehet. – mondta borz anyó, s ebben mindannyian egyetértettek.

21.

MIÓTA VAN CSILLAG
A KARÁCSONYFÁK CSÚCSÁN?

Egyszer, réges-régen, egy teliholdas decemberi éjszakán, amikor milliónyi csillag ragyogott az égen, néhány egészen apró kis csillagocska pajkosan játszadozott az öreg Hold mellett. Remekül érezték magukat. Huncutkodtak, viháncoltak, csintalankodtak. Addig-addig rosszalkodtak, amíg az egyik kis csillagot valamelyik társa véletlenül alaposan oldalba lökte.

- Bocsánat, nem volt szándékos! – mentegetőzött a kis rosszaság.
- Segítség! Kapjon el valaki! – kiáltotta ijedten a szegény pórul járt csillagocska.

De sajnos már senki sem tudott utána nyúlni. Elveszítette az egyensúlyát, és elkezdett zuhanni lefelé. Zuhant, zuhant egyenesen a Föld felé. A társai egyre távolabb kerültek tőle. Ő pedig rettenetesen félt, mert ilyen még soha sem történt vele. Lehet-e még annál is rosszabb, hogy lepottyant, és elveszítette a társait?

Hosszú ideig csak zuhant, zuhant lefelé, ám egyszer csak valami érdekes dolog történt. Mintha valaki kinyújtotta volna érte a karját. Egy enyhén szúrós, zöld valami alányúlt, és elkapta. A kis csillagocskának fogalma sem volt róla, hogy mi történt. Éppen egy fenyves erdőbe pottyant le. Az enyhén szúrós zöld valami pedig egy hatalmasra nőtt fenyőfa volt.

- Nem tudom, hogy ki vagy, de kérlek, segíts nekem, hogy vissza tudjak menni a barátaim közé! – könyörgött a kis csillagocska, és olyan kedvesen mosolygott, amennyire csak tudott a történetek után.
- Én vagyok az erdő legöregebb fenyőfája. – recsegte kedvesen az öreg fenyő. Már nagyon sok mindent megértem. Évtizedek óta csodállak benneteket, hogy télen – nyáron milyen ragyogóan, fényesen tündököltök ott az égbolton. Szóval sok mindent megértem, de ilyen még soha sem történt velem, hogy egyikőtök az ölembe pottyant volna. De ha már így esett, nagyon szívesen megpróbálok neked segíteni, hogy visszakerülj az égboltra.
- Előre is nagyon köszönöm neked, kedves fenyő! – hálálkodott a kis csillag.
- Még ne köszönj semmit sem! Megteszek minden tőlem telhetőt, de biztosat nem ígérhetek. – mormogta kedvesen a fenyőfa.

Középső ágai egyikével megfogta a kis csillagocskát, és jó nagy lendületet vett... A kis csillag szállt, szállt egy ideig felfelé, majd lelassult... és visszapottyant a fenyő ágai közé. A vén fenyő még jó néhány kísérletet tett, hogy visszahajítsa a pórul járt csillagocskát, de sajnos nem járt sikerrel.

- Látod, te árva kis csillagocska, nem tudok rajtad segíteni. Annyit azonban megtehetek, hogy felültetek a legmagasabb ágam hegyére, úgy talán egy kicsit közelebb leszel a barátaidhoz.
- Jól van – szólt búslakodva a kis csillagocska. – Mindenesetre köszönöm, hogy megpróbáltál segíteni.

Az öreg fenyő pedig gyengéden megfogta, és feltette a csúcsára. A kis csillagocska egy ideig búslakodott, majd lassan beletörődött a sorsába, és elkezdett ugyanolyan fényesen, szikrázóan világítani, mint ott fenn, az égbolton...

Amikor az égből a társai megpillantották, hogy milyen csodálatosan mutat a kis csillagocska ott lent a havas tájon, a hatalmas fenyőfa csúcsán, nyomban irigykedni kezdtek rá.

- Nézzétek csak, milyen jól fest a mi kis barátunk ott, azon a szép, zöld fenyőfán! Mennyivel jobb helye lehet ott neki, mint itt nekünk! Talán még a fénye is sokkal szikrázóbb, mint amilyen korábban volt!

Addig-addig csodálták a kis csillagocskát ott lent, a havas fenyőfán, mígnem elhatározták, hogy ők is leugranak. Azon az éjszakán rengeteg csillag hullott alá az égből, hogy egy-egy szép, zöld fenyőfa csúcsán folytathassa a ragyogását.

Néhány nap múlva favágók érkeztek az erdőbe. Nagyon elcsodálóztak a látottakon, de egyben örültek is, mert ilyen fenyőfákkal még soha sem találkoztak. Ki is vágták mindegyiket, hogy majd feldíszítve karácsonyfaként pompázhassanak a házakban. Az égbolton tündöklő csillagok pedig ámuldozva figyelték, hogy mi történik a falu széli fenyves erdőben?

Elérkezett a karácsony. Minden házban fények gyúltak, és igazi ünnepi hangulat költözött az otthonokba. Az égen ragyogó csillagok kíváncsiskodva tekintettek be az ablakokon. Azonban amit ott láttak minden várakozásukat felülmúlta. A csillag- barátaik már nem csak egy egyszerű zöld fenyőfa csúcsát díszítették, hanem egy-egy pompásan, csillogóan feldíszített karácsonyfán ragyogtak.

Az emberek körbeállták, csodálták, és énekszóval köszöntötték őket. Az égen tündöklő csillagok ekkor határozták el, hogy minden karácsony előtt leugranak egy-egy fenyőfára, hogy nekik is részük lehessen ebben a pompában, és szeretetteljes fogadtatásban. Azt pedig, hogy kit érjen ez a megtiszteltetés, minden decemberben sorshúzással döntenek el.

Azóta díszíti csillag a karácsonyfák csúcsait.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregapó, akinek volt egy fekete kutyája. Ez a kutya olyan picike volt, hogy öregapó elnevezte őt Egérkének. Egérke nagyon szeretett az erdőbe járni. Szaglászni, vadászni.

Egyik alkalommal, amikor az erdőben jártak, valami nagyon érdekes szag csapta meg Egérke szimatoló orrocskáját. Ment, ment az orra után és egyszer csak egy bokorhoz ért. A bokor alatt talált egy lyukat, ami egy alagútnak volt a nyílása. Egérke bebújt a lyukon át az alagútba és ment előre. Egyik lábát rakta a másik után. Ám egyszer csak valami az útját állta. Egy nyúlanyó! Egérke éktelen ugatásba kezdett, de a nyuszi meg sem mozdult. Csak mozgatta érdekesen a fülét és az orrát.

– Hát Te miért nem szaladsz el előlem? – kérdezte Egérke. – Hogy kapjalak el, ha nem szaladsz el előlem?

– Miért akarsz Te engem elkapni? – kérdezett vissza Nyúlanyó.

– Hát, nem is tudom pontosan. De én úgy tudom, hogy a nyulak el szoktak futni a kutyák elől. Te nem félsz tőlem?

– Nem! Tudod, te olyan picike vagy, hogy bármilyen hangosan is ugatsz, nem ijedek meg tőled. Úgyhogy kérlek, hagyd abba ezt a csúnya lármázást és gyere inkább velem, megmutatom neked a kis nyuszikat!

Így is lett. Nyúlanyó megfogta Egérke kezét és mentek előre az alagútban. Nemsokára megérkeztek Nyúlanyó házához. És valóban. Az egyik szobában, egy kis kosárkában ott aludt öt pici nyuszi.

– Ugye milyen aranyos kis jószágok? – kérdezte Nyúlanyó. – Na, Egérke! Most már ismered a hozzánk vezető utat, gyere el hozzánk nyugodtan máskor is! – mondta barátságosan Nyúlanyó.

Másnap reggel leesett az első hó. Öregapó nagyon féltette Egérkét. S, hogy nehogy megfázzon a nagy hidegben, ráadott Egérkére egy piros szegélyes, kék kabátot. Egérkét szúrta, szorította, csiklandozta a piros szegélyes, kék kabátka, de nem volt mit tenni, viselnie kellett. Öregapó közelebb húzódott a kandallóhoz, hogy megmelegedjen, Egérke pedig fogta magát, és piros szegélyes kék kabátjában beszaladt az erdőbe. Meg sem állt egészen Nyúlanyó házáig.

Mikor Nyúlanyó meglátta, felkiáltott:

– Ó, egek! Milyen gyönyörű korcsolya ruha!

– Csakhogy ez nem korcsolya ruha! – vakkantott mérgesen Egérke. – Hanem egy piros szegélyes, kék kabát! Ami szúr és szorít. Kérlek, segíts levenni rólam! Odaadnám takarónak a kis nyusziknak.

Nyúlanyó óvatosan levette Egérkéről a kabátot és betakarta vele az alvó nyuszikat. Nagyon meghatódott Egérke kedvességén.

– Egérke! Kérlek! Gyere el hozzánk máskor is! – mondta, majd megpuszilta Egérke homlokát. Egérke boldogan szaladt haza. Útközben ugrándozott, ugatott és csaholt.

Mikor Öregapó meglátta, megkérdezte tőle, hogy hová tűnt a piros szegélyes, kék kabátka, de Egérke csak ugatott, ugrált boldogan. Öregapó pedig a mai napig azon gondolkodik és nem érti, hogy hová tűnt Egérke piros szegélyes, kék kabátkája.

23. KARÁCSONYI MESE

Egészen december közepéig nem esett egy szem hó sem. Ugyanakkor a nagyon hideg reggelek miatt félő volt, a szántóföldeken elvetett mag kifagy, és a következő évben soha nem látott éhínség sújtja a falut.

Azután, egyik napról a másikra, mégis csak elkezdett havazni. A szegényes viskókat egyformává varázsolta a hófehér paplan. Mindegyiket óvón betakarta, megszépítette, egyenlővé tette őket a földesúri kastéllyal.

A gyerekek örültek legjobban a késve beköszöntő télnek, hógolyóztak, szánkóztak, élvezték a friss, tiszta levegőt.

A kis falut erdő ölelte körül, azonban abban csak tölgy, bükk, gyertyán és berkenye nődögélt, még csak véletlenül se fordult elő fenyő. Ott volt azonban már a nyakukon a karácsony, és amíg eddig, minden évben, a környék leggazdagabb embere adott a falunak egy fenyőfát, ez az idén elmaradt. Meghalt ugyanis a jóságos öreg földesúr, s utódja, a fia már úgy gondolkodott: ugyan miért is áldozna drága fenyőiből egyet is a szegények karácsonyára? Inkább eladja a vastag vaskerítéssel körbevett kertjében nevelt kis fenyőket valami gazdag kereskedőnek, aki búsásan megfizeti azok árát.

Pár nappal karácsony előtt, mindenki úgy gondolta, a falu nem fenyővel üli meg az ez évi ünnepet. De hát nem rajtuk múlott. Ha valami nem adatik meg, azzal nincs mit tenni.

Egyedül József, a falu asztalosa hitte azt, hogy mindenen lehet segíteni. Ő legalábbis, megpróbálja. Fiatal házas volt, decemberre várták első gyermeküket. Úgy remélte, ilyen családi boldogság mellett, gyermekük első karácsonyát, nem ülhetik meg fenyőfa nélkül.

Önkéntes száműzetésbe vonult hát, elbarikádozta magát a műhelyében, és két álló napig elő se jött. Csak dolgozott. Hogy min, azt még a felesége se tudta, pedig ő naponta háromszor kopogtatott be Józsefhez az ennivalóval.

Azután csak előkerült József. Egy magasba nyúló, lepedővel letakart dolgot hozott ki a műhelyéből, s azzal egyenest a templomba sietett. Csak a plébános úrnak volt hajlandó megmutatni, ő mivel is járul hozzá a karácsony ünnepléséhez. De kérte, karácsony napjáig tartsák titokban.

Másnap aztán, karácsony napján, csak úgy tódultak az emberek a templomba. Ami mindenkinek legelőször is a szemébe tűnt, az oltár mellett letakart csúcsos holmi. A szentmise megkezdődött, és lekerült a lepel arról a furcsa valamiről is.

Hát egy fenyőfa volt. Egy fából barkácsolt, művészien kifaragott, zöldre festett karácsonyfa. Az ágak végén tartóban gyertyák álltak, és volt még a fán színes, erdei bogyókból font koszorú, dió, meg apró piros alma, és pattogatott kukorica apró fehér gömbjei.

A gyertyákat meggyújtották, s a lecsurgó viasz olybá tette a fácskát, mintha olvadó hó lepte volna el az ágait. Szép volt úgy, ahogy volt.

Mindenki boldog volt, mert ez a fából készült kis fenyő elhozta számukra a karácsony örömét, békéjét. Soha többé nem szorultak a gazdag földesúr adományára. Megvolt a maguk saját fenyője, ami szebb volt, és maradandóbb minden más, gazdagon díszített karácsonyfánál.

24. JÉZUS SZÜLETÉSE

Bizony réges-régen történt,
Mikor Heródes ült törvényt.
Levél sem volt még a fákon,
Élt egy leány messzi tájon.

Istenfélő, szelíd gyermek,
Éke, názareti kertnek.
Kémlelte a langyos szellőt,
Tavaszi, víg bárányfelhőt.

Hirtelen nagy szélvész támadt,
Arany fényvel béke áradt.
Angyal szállott alá égből,
Míntha ismerné már régtől.

Szómat közben ne feledjem,
Mária volt, ott a kertben.
S szép szavakkal elé állott:
Új élettel leszel áldott!

Hogyan lehet, meg is kérdi,
Gyöngye szíve nem is érti.
Mégis hiszi hírnök szavát,
Angyalének zengő dalát.

Leány, hazaszaladt nyomban,
József szíve nagyot dobbant.
Ő az, kívül jegyben jártak,
Örök boldogságra vágytak.

Teltek hetek, múltak napok,
Őszre jöttek hideg fagyok.
Nehéz idők jártak szerte,
Szegény embert ág is verte.

Dermedt szél fújta a fákat,
Farkas kerülte a nyáját.
De a császárt nem zavarta,
Népet számlálni akarata.

Szamár hátán batyu, szépen,
Mindahányan útra készen.
Virradatkor, nagy sietve,
Elindultak Betlehembe.

Rájuk borult téli este,
Léptük ékes csillag leste.
Tündöklő és csuda fényes,
Talpuk alatt az út, széles.

Ám az idő hideg, jeges,
A szent család szállást keres.
Minden házat végig néztek,
S ím, egy fogadóhoz értek.

Itt hálhatnánk, ha szánnának,
Amíg minket megszámlálnak!
Fogadósuk mérges nagy,
Künn tágasabb, ott a havon!

Csillag ragyogott az égen,
Nemsokára éjfél lészen.
Istállóban szépen, csendben,
Megpihentek mind a ketten.

Mária már nagyon fáradt,
Mégis nagy fényesség támadt.
Hozsánna most Földnek, Mennynek,
Megszületett a Szent Gyermekek.

Pásztorokhoz kinn a réten,
Angyal szállott sötét éjen.
Azt hirdette ékes dallal,
Megváltót hozott a hajnal.

Három király, szépen, sorban,
Útnak indult azon nyomban.
Tündöklő jel, fénylő, égi,
Ajándékot vittek néki.

Gáspár, Menyhért, és Boldizsár,
Mindegyikük pompás király.
Karácsonyi kisdud álmat,
Pásztornépekkel ők vigyázták.

Hozzá szóljon hálaének,
Örvendezzen minden Lélek!
Dicsőséget az Istennek,
Békességet jó Embereknek!